

Meðningarafríði.

Vér eigum að vísu að venjast of miklum sljóleika gagnvart því hvað gott er eða ilt, rétt eða rangt, en þó furðar mig á því að enginn skuli hafa látið í ljósi óþolinmæði yfir því hvernig Útvarpið misþýrmir þjóð söngnum. En að dagskránni sé lokið með söng, er góð hugmynd, ef vel væri á haldið. Nóg er til af góðum lögum sem vér fáum of sjaldan að heyra, eins og t. d. „Fífilbrekka, gróin grund“ eftir Sveinbjörnson, þar sem hvorttveggja er afbragð, lag og ljóð. Eða „Þar sem háir hólar“ þar sem Árni Thorsteinson hefir í besta lagi sýnt, hversu merkilegt tónskáld hann er. Eða „Heiðbláa fjólan mín friða“ eftir Þórarinn Jónsson, sem líkt mætti segja um. Útlend lög mætti einnig nefna einsog „Vorið“ eftir Grieg, er eg gæti ímyndað mér væri besta lag tónskáldsins, eða „Tárnklockan“ eftir Wenner-

berg, langbesta lagið af mörgum góðum í hinu fræga verki (en það sem Útvarpið lofar oss sjaldnast að heyra). Þá er hið ódauðlega „Kvöldljóð“ Schumanns, sem er náskýlt lagi því eftir Grieg er eg nefndi. Ef það er rétt sem eg hygg, að ekki sé til lag við Vorljóð Jónasar, „Nú andar suðrið sæla“,*) þá er þar fagurt verkefni fyrir gott tónskáld. En mikils mun við þurfa, ef jafnast á í ljóði við yndisleik orðanna: Vorboðinn ljúfi, fuglinn trúr sem fer —

Með fjaðrablíki háa vegaleysu — Í sumardal að kveða kvæðin þín“ —. Og má þó raunar sama segja um ljóðið alt.

22. apríl.

Helgi Pjeturss.

E. S.

*) Ritstjórinn segir mér að til sé lag við ljóð þetta, eftir Inga Lárusson, og hefir tónskáldinu tekist svo vel með lagið við „Ó blessuð vertu sumarsól“, að eg er fús til að trúa því, að þetta lag hans við vorljóð Jónasar hafi einnig vel tekist. 29. 4.

H. P.

Vísir 3 maí 1939